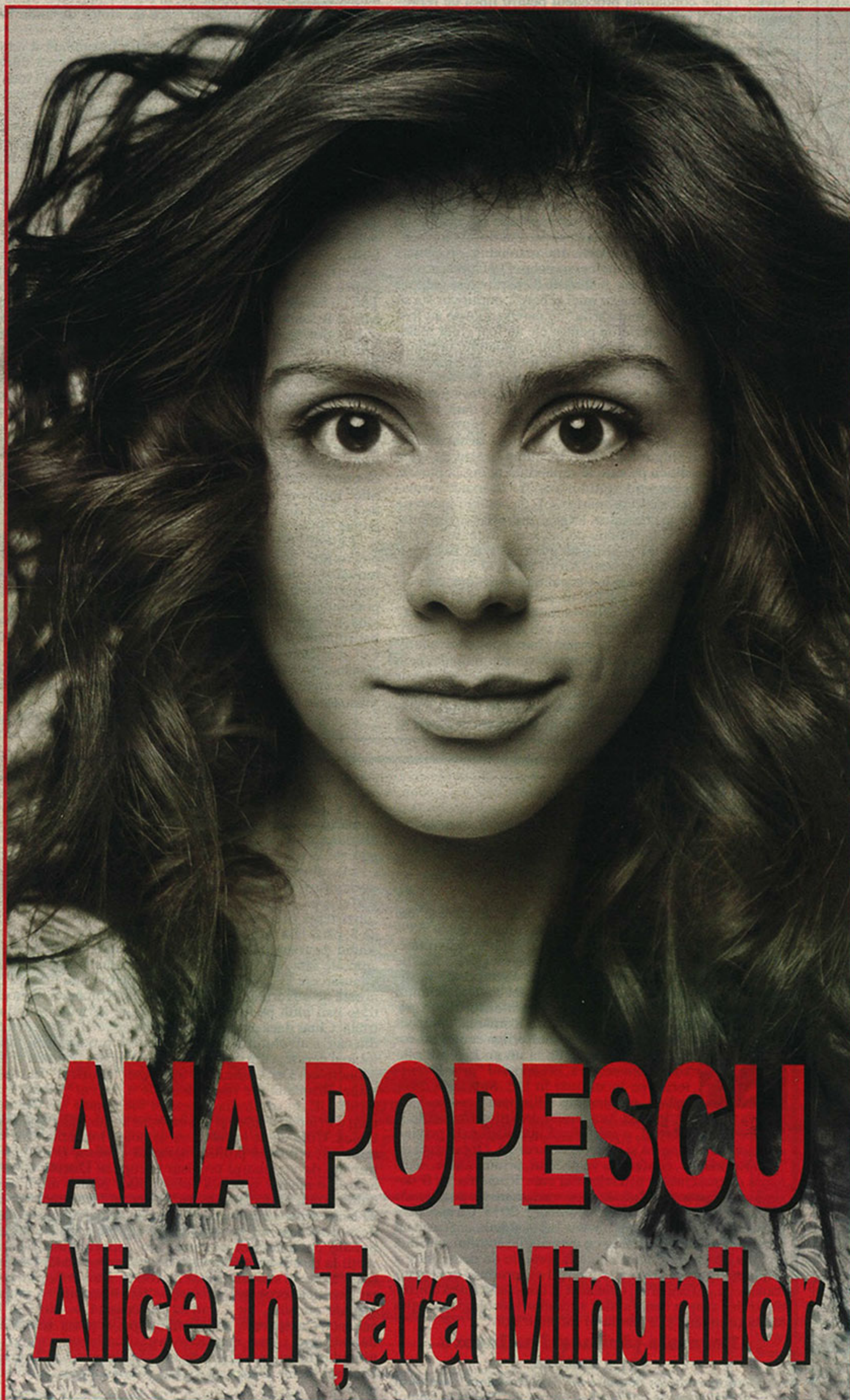

Formula
AS

Anul XXII, nr. 1022 (22), 31 mai – 7 iunie 2012

Pustnicul Ioan și ierburile lui Dumnezeu

Director: SÂNZIANA POP

ANA POPESCU

Alice în Țara Minunilor

Spectator
Cotele apelor
la Hidroelectrică:
MIHAI SPORIȘ

Medicina naturii
• **Leacuri de
la cititori**

• Așa m-am
vindecat:
**Victorie în lupta
cu cancerul**

• **Rețete cu
flori de liliac**

Forma maximă
**Să slăbim,
dar cu drag!**

Planete culturale
**TIFF – Clujul
în sărbătoare
continuă**

Ecologie
**“O Fukushima pe
teritoriul național”**

Asul de inimă
• **Mireasa
furată**
• **Aniversarea**

Români
în lume
**RUXANDRA
VIDU**

Spiritualitate
Călătorie în poveste:
**Mănăstirea
Cucuiș**

Monarhii
**Regina
Elisabeta –
60 de ani de
domnie**

**ZODIACUL
LUNII IUNIE**

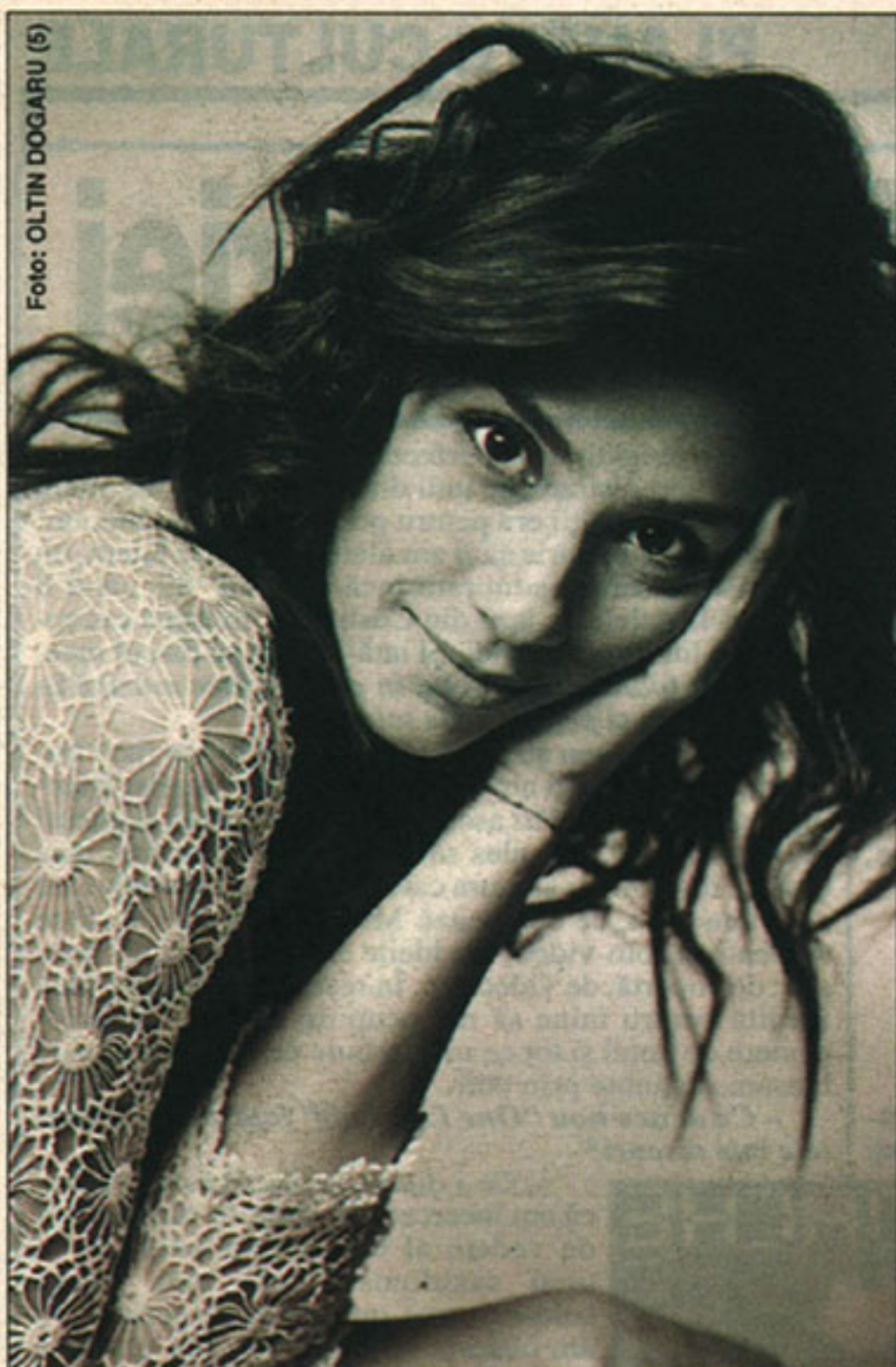
32 pag. – 2,90 lei / 1,00 €
(TVA inclus)

Foto: OLTIN DOGARU

ANA POPESCU

"Când faci ce simți, lucrurile se așează cum trebuie"

• Tânără actriță de cinema, cu studii americane și filme realizate, și acasă, și dincolo de ocean, și-a croit succesul convinsă că atunci când faci ce îți place și plăcerea e dublată de muncă, nu există piatră care să-ți stea în drum •

Liniștea bunicii și ciorba bunicului

— Ești o actriță de cinema cu palmares strălucit. Ai lucrat cu Francis Ford Coppola și cu Joel Schumacher, doi giganti ai regiei de film. Cu toate astea, acasă, în România, ești prea puțin cunoscută. De unde a pornit drumul tău spre succes?

— De obicei, talentul și pasiunea pentru o artă anume se moștenesc pe linie de familie. La mine n-a fost așa. Am avut, ce-i drept, părinți cu firi artistice, firi foarte imaginative, dar ei sunt (doar mama mai este, căci tata s-a prăpădit) de profesie ingineri metalurgi. Ingineri cu firi de artiști. Tata picta, mama îl ajuta,

amândoi confecționau măști, șoare și brățări înainte de '90, apoi tata și-a descoperit pasiunea pentru fotografie... Amândoi erau înnebuniți după filme și muzică, așa că eu am ascultat muzică, inclusiv străină, de foarte mică. Apoi, când aveam cinci ani, am primit un video de la o mătușă din Statele Unite și am început și maratonul filmelor. Tot blocul venea la noi în vizită, să vadă filme de pe casete "traficate", cum se făcea pe atunci. Apoi ai mei mă duceau la expoziții de pictură, aveam albume de artă în casă... M-au educat în direcția asta artistică, mi-au inoculat bucuria asta de a trăi cu artă. Iar acasă, meru știau să creeze sărbători, chiar dacă, din punct de vedere financiar, nu aveam mari posibilități. Nu ne permiteam să dăm mese fastuoase sau să cumpărăm cadouri scumpe, însă lipsa banilor era compensată de imaginația lor și de dragostea cu care împachetau fiecare cadou modest sau pe care o adăugau în orice rețetă de mâncare. Cred că atmosfera aceasta permanentă de bucurie și faptul că i-am văzut pe ai mei iubindu-se atât de mult mi-au influențat enorm alegerile de mai târziu. Și mai erau și vacanțele la Brăila, la bunicii din partea mamei, unde abia așteptam să mă duc. Aveam acolo o casă-vagon, în care fiecare cameră era diferită — cu pat diferit, cu pereți vopsiți diferit... Bunicii, care au amestecat în sângele lor multe nații — greci, tătari și persani — erau veseli tot timpul, ba aveau și animale pe lângă casă și asta era ceva fantastic pentru mine. Mi-au spus că avem și o vacă în pod, iar eu am fost convinsă că este ade-

vărat, căci n-am verificat niciodată, deși mi-ar fi plăcut să o văd. Erau și găini prin curtea noastră, iar eu dezvoltasem o obsesie, să intru în cuibar și să stau cu ele. Îmi plăcea, probabil, viața în comunitate, iar comunitatea găinilor mi se părea foarte potrivită. (râde) Când înfloreau copacii, stăteam mai mult cocoțată printre ramuri, apoi, când se coceau fructele, mă îndelănțeam cu culesul lor. Împreună cu verișoara mea, de care mă despărțeam, ca vârstă, doar zece luni, mă jucam făcând prăjiturile din pământ, din care eu mai și mușcam câteodată, pentru că mi se păreau foarte apetisante. Ne plăcea mult și leapșa. Odată, cuprinsă de frenezia jocului, am izbutit să cad într-un șanț cu apă, plin de mătasea broaștei și broaște, bineînțeles. Momentele alea n-o să le uit niciodată, atât de cumplite au fost. (râde) Pe bunicul îl țin minte făcând tot timpul ciorbă. Asta probabil fiindcă eram mereu uluită de cât de mărunt toca zarzavatul și legumele. Iar pe bunica o țin minte ca pe o figură de poveste: era plinuță, avea un răs din acela, din inimă, și când mă strângea la piept, simțeam că mă îmbrățișează cu tot sufletul. Bunica m-a învățat ce înseamnă credința în Dumnezeu, ce înseamnă toleranța și respectul față de semenii și ce înseamnă să fii un om cu sufletul liniștit. Bunica avea o liniște pe care n-am mai regăsit-o decât la o singură persoană până acum și e ceva ce nu pot să explic în cuvinte, e ceva ce trebuie văzut și, mai cu seamă, simțit.

Vedeta din stratul cu zarzavat

— Până aici, nici o legătură directă cu teatrul, cu actoria...

— Ba cred că da. Libertatea și bucuria copilăriei dezvoltă mult fantezia, creează o energie care adeseori se transfigurează artistic. În mod concret însă, prima mea legătură cu scena ține de zilele când mă jucam pe lângă bloc aici, în București. Unii dintre copiii de-o seamă cu mine organizau spectacole în grădină, iar eu tare aș fi vrut să urc alături de ei pe scena aceea improvizată, numai că eram o fetiță cam grasuță, și îmi lipsea curajul să ies în față alături de ei, deși puteam și eu să cânt și să dansez. Singurele momente în care îmi asumam postura de "vedetă" erau cele în care mă simțeam foarte sigură pe mine, adică să dau cu sapa, să plantez zarzavaturi și flori... Și mai făceam și gesturi extreme: mă băteam cu alți copii. Și la asta mă pricepeam! (râde) Chiar, nu știu de ce eram așa de violentă în perioada aia! Cert e că aș fi vrut să am codițe împletite și fustițe scurte, dar, în loc de asta, eram un băiețoi grasuț. Momentul "eliberării" a venit abia pe la 14-15 ani, după ce intrasem la liceu, la Sfântul Sava, și după ce pierdusem din kilogramele în plus. Atunci am început să fiu admirată pe holurile școlii și-am realizat că nu mă mai deranja să fiu în centrul atenției. Iar după ce am câștigat și titlul de "Miss Frumusețe", am început chiar să-mi doresc să fiu în centrul atenției. (râde) Ciudat e însă că, până la 18 ani, în afara unor incursiuni cu școala, eu nu am mers niciodată la teatru. Nu știu de ce! Oricum, inițial, eu mă pregătisem să devin medic, dar mi-am dat seama repede că asta nu era alegerea potrivită pentru mine, fiindcă sunt genul de om care se implică trup și suflet, care nu poate să se detașeze de problemele oamenilor cu care vine în contact, or să faci medicină pe fondul unui exces de sensibilitate... e ceva foarte dificil. Așa că, până la urmă, am dat la facultatea de Chimie. Mă gândeam că, în felul ăsta, puteam să-mi exploatez și latura creativă: mă și vedeam făcând parfumuri. Dar, începând cursurile, am realizat că facultatea asta nu semăna deloc cu ceea ce-mi închipuisem eu, nu implica creativitatea după care tânjeam. Așa că, încet-încet, din această stare de dezamăgire acumulată, m-am transformat în clovnul grupei, iar situația asta a culminat cu ziua în care, la un curs, profesoara de chimie anorganică mi-a dat cu un caiet în cap și mi-a zis să mă duc la circ, că acolo e locul meu, la care eu m-am

întors către ea foarte revoltată și i-am replicat: "Doamnă, eu plec la teatru!". Am ieșit din clasă, fără să știu exact unde mă duc, dar picioarele m-au purtat fix acolo unde spusesem: la spectacolul "Unchiul Vanja", de la teatrul Bulandra. Și de-atunci, soarta mi-a fost pecetluită! L-am cunoscut pe Horațiu Mălăele, care m-a încurajat să mă îndrept către teatru, am mers și-am văzut multe-multe spectacole, am citit diverse cărți care aveau legătură cu zona asta și m-am angajat ca figurant la Teatrul Național. Între timp, am terminat anul la Chimie, m-am angajat ca barman, ca să-mi câștig existența, după care am dat admitere la UNATC și-am picat. (râde) Am avut însă și noroc. În perioada aceea, am întâlnit-o pe doamna Sanda Manu. Dânsa m-a văzut și mi-a spus: "Eu te iau la mine la clasă, da' să știi că sunt dură". I-am răspuns că mie nu mi-e frică de duritate, ci mi-e frică de răutate. Și așa am plecat la drum împreună, la facultatea "Spiru Haret", unde doamna Manu avea clasă, împreună cu Dana Voicu, care-i era asistentă. Am muncit foarte mult în facultate, pentru că, într-adevăr, doamna Manu e dură, te ține ca în armată, dar o armată în care ești liber să te explorezi și să evoluezi. Iar eu asta am făcut: m-am autodisciplinat și m-am maturizat. Și azi consider că doamna Manu și domnul Marcel Iureș, care mi-a fost de asemenea ghid pe drumul actoriei, sunt reperele mele.

— Părinții tăi te-au susținut în această alegere?

— Culmea e că nu! Dragii de ei ar fi vrut să mă vadă cu o meserie "normală", care să-mi asigure un venit constant și un trai decent, o meserie care să nu implică fluctuații și riscuri, cum e în actorie. Dar, până la urmă, văzându-mă atât de înverșunată, m-au lăsat în pace și, printre oftaturile tatei, mama mi-a spus: "Doar să ai grijă!".

Visul american

— Ai avut, și astfel a ajuns să-ți completezi studiile de actorie cu cursurile de la celebrul Institut "Lee Strasberg", din New York...

— Când am terminat facultatea, am vrut să dau concurs la un teatru, dar singurele teatre care organizau concursuri erau la Craiova și la Ploiești. Pentru că îmi plăceau mie filmele, dar teatrul mă fascina! Eu teatru voiam să fac, acolo mi se părea că e viața adevărată pentru un actor. De altfel, multă lume mă întreabă de ce nu am făcut teatru. Păi, nu am prea avut unde și singurele uși pe care am putut să le deschid au fost cele din publicitate și din film. Am mers la niște castinguri, am luat niște roluri și-am mers pe calea asta. Teatru am jucat pentru copiii din orfelinat. Într-o noapte, mi-a venit ideea unui musical cu șase actrițe, un musical pe care l-am pus la punct împreună cu colegul meu, Bobi Pricop, care a

Fotogenie în fel și chip

În adolescența "eliberatoare"

Împreună cu sora ei, Diane

făcut și regie. Am înființat o asociație non-profit și am jucat acest spectacol, care pansa rănilor de amărăciune ale copiilor din orfelinăte, dar și rănilor din sufletele noastre de actori care voiam să facem teatru, dar nu aveam unde. Per total, aveam însă prea mult timp liber, adică munceam prea puțin. Făceam cel mult un film pe an – un rol secundar sau un rol și mai secundar decât secundar (râde) – și, din când în când, câte-o reclamă. Și-atunci m-am gândit să fac "ceva" și în străinătate. M-am gândit pe ce gen de roluri aș putea să fiu distribuită, cel puțin inițial, și m-am apucat să învăț franceza și spaniola, ca să acopăr toată paleta (engleza o știam). După care, într-o noapte – că noaptea se pare că-mi vin mie ideile bune – mi-au căzut ochii pe o carte a lui Lee Strasberg. Mi-am adus aminte că există și un institut "Lee Strasberg", am intrat imediat pe internet, am citit cum stă treaba acolo, am văzut că aveam o lună și jumătate la dispoziție în care să mă pregătesc, mi-am socotit banii, mi-am dat seama că puteam să mă descurc, și-am zis: "Gata! Asta fac!". Și-am plecat în America. Unde chiar am înțeles ce înseamnă metafora asta cu visul american. Ideea e că, dacă dimineața ai o problemă, până seara s-a rezolvat. Serios! Eu, de pildă, când am ajuns în New York, m-am trezit cu bagajele pe o bancă într-un parc, că n-aveam unde să stau, dar, până seara, totul a fost în regulă. Acolo, toată lumea vrea să fie optimistă și vrea să rezolve orice problemă, indiferent cât de spinoasă ar fi ea. Cred că asta e secretul visului american. Și mai e ceva: americanii, de oriunde ar fi venit ei inițial, au ceea ce se numește *solidaritate*. Ei merg pe principiul: "suntem cu toții în aceeași oală, trebuie s-o scoatem la capăt". Și chiar o scot la capăt! De-asta cred că-mi și place în America. Și mă doare sufletul când văd că noi am copiat de la ei numai zgura, chestiile superficiale, în loc să luăm ceea ce e cu adevărat benefic, să învățăm lecția asta a solidarității. Căci, după cum se vede, noi peste lecția asta am cam sărit.

- Ai colaborat cu mai mulți regizori străini, inclusiv cu Francis Ford Coppola și Joel Schumacher. Poți să faci o comparație între metodele de lucru ale regizorilor români și cele ale regizorilor străini?

- Eu nu pretind că felul în care lucrează regizorii români e greșit. Cred că e mai curând vorba de ce și se potrivește mai bine. Iar mie mi se potrivește sistemul acesta al străinilor, pentru că ei sunt foarte preocupați de ideea cultivării unei relații interpersonale cu actorii. În școala americană de actorie se merge foarte mult pe învățarea metodelor optime de relaționare cu colegii, așa că și regizorii sunt mult mai pregătiți să comunice cu actorul. Or, pentru un actor este foarte important să simtă că nu vorbește în gol, este foarte important să poată să comunice relaxat cu regizorul, să aibă acest confort psihic pe care ți-l dă dialogul. La noi, uneori, ca actor, ai senzația că ești o marionetă, iar regizorul e păpușarul. Sigur, nu toți sunt așa. Există și unii regizori români care se preocupă de relația cu actorul. Eu am întâlnit astfel de exemple, oameni cu care chiar simți că faci echipă. Uite, de pildă acum fac un film românesc, cu Raluca Mirescu Ungureanu. Ei, cu Raluca lucrez extraordinar de bine! Tocmai pentru că relaționăm, comunicăm fără sincope.

Iarba verde de acasă

- Mulți actori odată ajunși și afirmați în America nu s-ar mai uita nici o clipă în urmă, către România. Tu însă continui să faci naveta între două continente. Ce te ține așa de legată de patrie?

- Tot ce e frumos și tot ce e urât aici. În România sunt încă lucruri de făcut, sunt lucruri de construit... Apoi, ceea ce mă ține legată e familia: mama, surorile mele, prietenul meu... Sigur, ei pot să mă viziteze, pot să vină în America, dar, până la urmă, aici e casa mea. Și apoi, și profesional vorbind, tot aici e casa mea. Mai ales când vine vorba de teatru. Teatrul trebuie să-l fac în limba mea. E o chestiune legată de rădăcini. Iar dincolo de toate acestea, eu sunt o patriotă. Mă bucur că m-am născut aici, în România, prețuiesc tot ceea ce am trăit aici, prețuiesc țara mea. Pentru că, mai ales atunci când stai mai mult în străinătate, începi să vezi mai limpede toate lucrurile bune de aici. Iar eu am credința că, în zece ani, aici, în România, va fi foarte bine. La modul general, nu doar în domeniul meu.

- Ai participat la mai multe festivaluri de film în străinătate. Cum te-ai simțit ca actriță română? Ai avut impresia că ești o Cenușăreasă?

- Nu, dimpotrivă! Străinii sunt destul de stresați de oamenii din lumea filmului românesc, pentru că noi, românii, luăm premii. (râde) Așa că sunt foarte curioși, vor să discute cu noi și să elucideze misterul: ce e aici, ce se întâmplă aici de noi apărăm așa, din spațiul ăsta care lor li se pare exotic, și înșfăcăm o grămadă de premii. În ceea ce mă privește, am avut noroc, pentru că am fost admirată și datorită ținutelor de gală pe care le-am purtat. Am fost îmbrăcată de designeri români, Claudia Castrase și Corina Vlădescu, și cu creațiile lor am făcut furori. Ceea ce m-a bucurat grozav, pentru că am ținut în mod deosebit să mă prezint acolo ca româncă, sută la sută, inclusiv la nivel vestimentar. Nici cu prăjina nu-mi ajungeai la nas, de mândră ce eram că sunt româncă!

- Viața ta pare să fie o poveste doar cu întâmplări fericite, un basm modern.

- Ei, n-am o viață glamuroasă, cum mi-a spus cineva la un moment dat. Dar am o viață activă. Sunt într-o permanentă agitație, pentru că am foarte multă energie. Și asta, fără să beau cafea. (râde) Acum, de pildă, de o lună și ceva, dorm numai trei ore pe noapte, pentru că muncesc la filmul despre care ți-am spus. Dar și în America sunt tot așa, băgată în priză. Acolo fac parte acum dintr-o trupă care a pus în scenă un spectacol de Broadway-jazz. Noroc că reprezentațiile se dau în reprize: se joacă 4-5 spectacole, se face o pauză, iar se joacă 4-5 spectacole... De-asta acum am posibilitatea să stau aici și să filmez în liniște. Colegii mei m-au înțeles și mă așteaptă. Ca și un fost profesor de la "Lee Strasberg", cu care, la întoarcerea în America, voi începe să lucrez un film. În orice caz, când termin munca și știu că a doua zi am liber, imediat aranjez să mă văd cu prietenii mei, pentru că mereu mi-e dor de ei, mereu timpul întâlnirilor noastre e insuficient... Sau mă duc și găsesc ceva bun, cîntec ori dau o fugă la sală, ca să mai consum din energie. Merg în continuare la filme, la teatru... Uneori mi se mai întâmplă și mie să mă plâng de oboseală, dar, sincer, n-aș vrea ca viața mea să se desfășoare altfel. Pentru că-mi place așa cum e. Mama îmi spune "Alice în Țara Minunilor" și chiar are dreptate. În primul rând, fiindcă eu mereu aleg să văd partea plină a paharului și, în al doilea rând, pentru că, indiferent de situație, eu niciodată nu mă lamentez, ci imediat încep să caut soluții ca să fac să fie din nou bine. Iar în al treilea rând, pentru că sunt o persoană norocoasă: când îmi doresc ceva cu adevărat, atunci lucrul acela mi se întâmplă. (Uneori, mă cuprinde frica, pentru că mă întreb dacă sunt pregătită realmente ca să primesc acel dar.) De fapt, ceea ce mă străduiesc eu este să dau sens fiecărei zi a vieții, să fac în fiecare zi ceva care să fi contat...

Îndrăgostită de dragoste

- Dar de unde ai atât de multă energie, Ana? Împartăsește-ne și nouă secretul.

- Energia din viața mea e dată de iubire. De fapt, viața mea începe atunci când iubesc. Nu pot să funcționez cu adevărat decât atunci când sunt îndrăgostită. Și sunt îndrăgostită de viață, sunt îndrăgostită de dragoste – cum îmi spune mama. (râde) Și acum am nimerit și persoana care trebuie, așa că am și un prieten. Dragostea mi se pare că dă curs vieții mele. Sigur, pot să fiu și singură, pot să stau eu cu mine, sunt capabilă să-mi rezolv prin forțe proprii toate problemele, dar când iubesc, mi se pare că toate îmi ies mai bine, am un plus de energie care mă face să mă simt mult, mult mai bine. Și – poate e o iluzie – dar atunci când iubesc, când ești parte dintr-un cuplu, nu mai ești... singur. Ți se revine cel mai potrivit, în sensul lui profund. Iar eu cred că oamenii nu sunt făcuți să trăiască singuri. Fiecare funcționăm pe mai multe planuri, dar, pe acela al afecțiunii, chiar cred că e posibil să-ți găsești sufletul pereche.

- Nu e greu să ții legătura cu un suflet pereche, făcând mereu naveta New York-București?

- Ba da, e greu. Dar naveta aceasta e o condiție a vieții mele de acum. Îmi doresc să muncesc, așa pot să muncesc acum, așa trebuie să fiu luată – "la pachet" cu naveta. E nevoie, într-adevăr, de foarte multă înțelegere din partea celui alt. De-asta doi artiști se înțeleg bine, iar prietenul meu e și el artist, lucrează în aceeași branșă cu mine, fără a fi însă persoană publică. Iar el mă înțelege și în ceea ce privește ritmul de viață, și în privința "specificului" impus de meseria de actor, care, pentru un om neimplicat în domeniul acesta, poate naște o senzație de disconfort sau pot genera gelozie. Prietenul meu pricepe că dacă mă sărut cu cineva într-un film sau pe o scenă, asta nu are nici un fel de legătură cu relația noastră... Pe de altă parte, cred că și eu sunt un om destul de generos, care merită să fie înțeles. (râde) Și

Energie absolută, fără cafea

sunt un om fără subtexte. Sunt un om onest, uneori sunt chiar dureros de sinceră. Dar ideea este că, mai ales în dragoste, nu-mi îngădui să-mi adaug... "subtexte". Vorba ceea: "Ce vezi, aia primești".

- Să vorbim puțin și despre frumusețe. În cazul unei actrițe, ea este un ingredient principal. Cum îți menții forma maximă?

- În primul rând, iubesc. Dacă iubești, n-are cum să nu-ți fie bine. Apoi fac sport: dansez, înot, sar coarda, fac kick-box, kangoo jumps și bosu. Îmi îngrijesc corpul cu uleiuri organice: ulei de cocos, pe care îl folosesc ca demachiant, ca unguent pentru piele, dar îl adaug și în mâncare, ulei de argan, pe care îl folosesc pentru păr, ulei de avocado, pentru corp, iar ca tratament antirid pentru față, ulei de măsline, cu care îmi garnisesc mâncarea. Și, cât tot a venit vorba de mâncare, mănânc foarte puțină carne, și atunci doar carne de vită și de pui. Îmi plac salatele – din legume cât mai diverse – și supele, și mă topesc după dulciuri. Dacă mi-ai dat dulciuri, sunt în extaz! (râde) Atunci când sunt neliniștită, mă tratez cu esențe Bach. Și beau foarte multe ceaiuri. Asta în general! Un ceai, o carte, muzică și apoi

Cu Francis Ford Coppola

Colegi de platou: Ana și Florin Piersic Jr.

dorm neînțoarsă, iar a doua zi mă trezesc plină de energie, cu un tonus senzațional și nici de machiaj nu mai am nevoie!

- Dar siguranța asta de sine cum o antrenezi? De unde vine? Ai și pentru ea o rețetă?

- Vine din nesiguranță! Din dorința de a face bine ceea ce fac în profesie, din dorința de a face bine în relațiile cu oamenii, din dorința de a nu fi înțeleasă greșit... Exprim atât de puternic această dorință de bine, încât pare că sunt foarte sigură de mine, dar, de fapt, sunt foarte fragilă și marcată de nesiguranță. Mai ales profesional, eu încă nu am confirmat, așa că duc o "luptă" continuă, tocmai ca să demonstrez că, dincolo de personalitatea mea expansivă, pot să confirm așteptările și speranțele și încrederea pe care mi-au acordat-o niște oameni extrem de importanți pentru mine, în frunte cu doamna Sanda Manu, cu domnul Marcel Iureș și domnul Adrian Pintea.

- Dacă în fața ta ar fi acum peștișorul de aur, căruia să-i încredințezi trei dorințe spre împlinire, care ar fi cea mai importantă din ele?

- Să nu cumva să mai fac vreodată ceva împotriva firii mele, să nu mai fac nimic din ceea ce nu simt. Asta e ceea ce aștept, de fapt, de la mine. Am făcut greșeala asta, am mers împotriva a ceea ce simțeam eu că e bine și am ratat niște șanse, mi-am închis niște orizonturi. Și-apoi, când faci ceea ce simți, lucrurile se așează în totdeauna așa cum trebuie. Eu cred foarte tare în așezarea lucrurilor pe făgașul cel bun. De-asta nici nu mă sperie predicțiile astea cu sfârșitul lumii, care se tot vehiculează acum. După mine, sfârșitul lumii e în fiecare zi, atunci când faci o nedreptate.

INES HRISTEA

Cu regizorul Joel Schumacher

meu pricepe că dacă mă sărut cu cineva într-un film sau pe o scenă, asta nu are nici un fel de legătură cu relația noastră... Pe de altă parte, cred că și eu sunt un om destul de generos, care merită să fie înțeles. (râde) Și